



PERIÓDICH VERMELL

\*\* SALUT PÚBLICA \*\* INTERESSOS POPULARS \*\* ARTS Y LLETRES \*\*

PREUS DE VENTA

25 exemplars. . . . . Una pesseta  
Cada número. . . . . 2 quartos  
Surt a llum ab tota regularitat á lo menos una vegada cada setmana

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ

96 - RONDA DE LA UNIVERSITAT - 96  
BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

Tot Espanya, portat á domicili. . . 8 rals trimestre  
Països de la Unió Postal. . . . . 16 id. id.  
Dona números extraordinaris sempre que ho demanan las circunstancias

CARTAS DE FORA

No fa molts dias, ab motiu d' haber caigut un llamp en l' iglesia de la Bona-Nova, reberem la següent carta, abjurant dels seus errors heretichs aquell *Nevot del Oncle* que algunes vegades desde las columnas de LA TRAMONTANA habia alardejat de un ateisme mes crú que las arengadas de barril.

Vagin llegint:

«Molt apreciat senyor: lo diumenje passat caigué un llamp en la iglesia de la Bona-Nova sense que feris á cap dels feligresos que 'n aquell moment estaban escoltant la sagrada oratoria de un reverent que predicaba.

Lo mossen al prompte quedá sense paraula, baixá de la trona; refet del susto torná á pujarhi y cridá molt fort:—¡Aquí ha passat un miracle!

Aquell fet y aquellas paraulas me van tocar la corda sensible del violí del meu cor. Jo, senyor director, no puch de menos que reconeix en tot alló un dels miracles mes estupendos, y está clar: vaig quedar convertit.

¡Ja ho veu! jo tan ateo, jo que res dels católichs volia creure... ara 'm torno un acérrim cantador del *¡Ruja l' infierno, brame Satan!*

Vosté continuhi en sas deplorables doctrinas, que jo aniré pregant á Deu per vosté, per lo seu periódich, per sos llegidors y per mos errors passats.

Mani y disposi en tot, menos en lo que puga servirlo. Son enemich,

*Nevot del Oncle.»*

Fins aquí la carta.

La nostra estupefacció arribá mes enllá. Tant enllá, que després de molts dias de llegir y rellegir la carta precedent encara no 'ns en sabiam donar compte.

Per fi avuy rebém una nova carta del *Nevot* y dintre d' ella una del *Oncle*.

Ara, tot just ara, acabém de sortir de dubtes. Enterévosen, lectors piadosos.

«Molt benvolgut senyor director: li suplico per favor que 'm dispensi la falta que ab tanta lleugeresa vaig cometre al darli noticia de que ja no era dels vostres y que creyent com un xino lo miracle del llamp de la Bona-Nova me habia passat al camp dels católichs, si be dech fer constar que no habia entrat encara ni en las filas dels *purs* (vulgo carcas) ni en las dels *entremesclats* (mestissos).

No 'm tingueu en mal concepte; ja torno á estar ab vosaltres; un llamp nos va separar per un moment y un altre llamp que no debia ser de Deu torná á unirnos.

Després de llegir la adjunta carta del meu *Oncle* ja dispensareu la falta del seu *Nevot* que tant vos aprecia.

*Nevot del Oncle.»*

Almenara. (Plá d' Urgell)

Apreciat nevot: avuy agafo la ploma pera ferte sabedor d' un cas extraordinari, que si no es un miracle ho podria molt ben ser.

Ja coneixes á los de cal Calsot, y te asseguro que están ben be de sort per ser d' aquells que no van may á missa, ni creuhen, que hi hagi Deu, segons diuhen los del entorn.

Donchs vet' aquí que diumenje va caure un llamp dins de la casa, habenhí tota la familia, sense que 'l foch del cel fes mal á ningú, y aixó que 'l llamp va seguir la casa amunt y avall per tres ó quatre vegadas, passant sempre prop d' ells.

Ja t' he dit que no va fer mal á ningú, ni tampoch va perjudicar per res la casa; sols trencá lo cap de una figura pareguda á un sant cristo, clavada en una fusta també pareguda á una creu; va malmetre un quadro de la mare de Deu dels Desamparats; una pica d' aygua beneyta y altres mobles que no eran de la casa, sino de la majordona que avans tenia 'l rector, la que al renyir ab son amo demaná á en Calsot los hi guardés perque creya tenirlos mes ben guardats allí que á l' abadía.

Ara per aquí se diu que si 'l llamp hagués mort á tots los de la casa molts haurian dit que alló era un cástich que Deu los enviaba.

Tu prentne lo que 'n vulgas; jo comenso á ser vellet pero com mes va mes obro l' ull.

Mana y disposa del teu

*Oncle*

*Sobran los comentarios, que en altre cas diria 'l Brusi.*

Nosaltres sols farem present que de lo ocorregut á la Bona-Nova se 'n lleparian los dits los amants dels miracles á no ser tan fresch encara l' ensorrament de la cúpula en la iglesia de Sant Andreu que ha fet posar dol á bon número de familias.

Per lo demés, tampoch te desperdici la noticia de la carta del *Oncle*, que si miracle es lo de la Bona-Nova, miracle será lo ocorregut á can Calsot d' Almenara en lo plá d' Urgell.

A MA MUSA

SONET

Ay! musa, que 'm consumes, may estás quieta lo cap me vas omplint de fantasias, perque las converteixi en poesias, sabent com sabs que jo no soch poeta.

Per tu, molts cops no tinch la feyna feta, puig entretens ma pensa tots los dias carregantme de mandra y ximpleries que 'm privan de guanyá 'alguna pesseta.

Ves, musa, en lo Parnás, y allí reposa perque per mí ja tens totas las tacas: ets coqueta, ximpleta y fastigosa.

Y en lí ne tinch tan plenas las butxacas que si tornas may mes á ferme nosa te trauré d' aprop meu á cops d' estacas.

Q. ROIG

Baixas 27 Agost 1882.

CURIOSITATS DE LA HISTORIA

APUNTES

Desde Sant Pere qu' inaugurá la trona pontificia en l' any 43, hi han hagut fins avuy 153 papas, la major part fills natus d' Italia, 2 de Espanya y los demés de diferentas parts del mon, escepto la América que may ha tingut la ventura (ó desventura) de criarne cap.

De entre dits papas, n' hi hagué de més bons uns que altres com en totes las cosas, pero per aixó en tractant de Sant Pare, del mes bó, que Deu mos ne guart.

En lo sigle XI estava en boga lo género dolent; parlant de *Pares Sants* dolents, vol dir despota, assés, inhumà en tot l' horror de la paraula, y sino á la prova:

Avans del sigle XI, es á dir, en los *bons temps* del papat segons l' historia, lo romá Esteve VI (any 896) feu desenterrar á son predecessor Formoso y tirar son cadavre al riu Tiber.

Lleó V, papa en l' any 903 fou empresonat per Cristóforo, que l' succehí lo mateix any.

Cristóforo, tancat en un monastir per son successor Sergi IV en l' any 904.

Joan X, romá, se feu célebre per sos amoríos desde que pujá al pontificat que fou en lo any 914; lo que prova que per las bonas mossas també eran bons avants del sigle XI.

Joan XII (any 956) papa desde sos 17 anys, y que fou lo primer que s' mudá l' nom, puig de pila era Octavio, tingué la *desgraciada sort* de morir assassinat per un marit ofès.

Fins l' any 1057 los clergues podian viure tranquils, y fins poch envejosos de la *vinya d'atri*; pero en aquet temps los vingué, per més gloria en l' altre vida, Esteve X, qui tractá de desterrar d' entr' ells lo casament, al tractar de unir l' Iglesia grega á la llatina.

No se fa pas precisa una edat molt madura ó siga la edat del temps pera ser papa infalible, etc., etc. Jo n XII se cenyí la tiara á disset anys, y Benet IX á la edat de los deu. Aquest últim fou introduhit al trono per simonia y á pesar d' estar dotat de las més perversas costums y lletjes vicis.

Los católics del dia, donan mil variants á la significació de las tres coronas de la tiara, com si desde lo primer papa s' haguessen usat, ó millor com si de *revelació divina* ho copiesen, sent aixís que Bonifaci VIII fou qui afegí la segona, per mer capritxo en 1294, y Urbá V, per las mateixas rahons, la tercera en 1362.

Alguns creuen que aixó de tirar aygua clara y fresqueta al cap de las criaturas per donarlas un nom es degut á la idea de Jesus per quan ho va fer ab sant Joan al riu Jordá; pero no es aixís, puig que la costum aquesta ja estava establerta á Roma més de vuit cents anys avants de que al Nostre Senyor aquell l' hi acudís.

La idea de fer aquella rodoneta al cap dels capellans, que mes de quatre vegadas los obliga á posar-e perruca, es proposada per sant Anicet, que presidí la Sede en l' any 167; la de procuralshi feyna per medi de las missas, fou Damaso II en l' any 1050; y lo qui inventá aquestas, instituint las tres de Nadal, fou sant Telesforo, papa grech, que ocupá lo trono per los anys de 140 á 152.

Lo us de la mitra, no es pas fill de la religió católica-romana; lo roquet y l' alba, tampoch, puig ditas prendas com algunas altres usadas en las ceremonias de dita Iglesia, no son sino una mera imitació de las que usaren los pontífices y sacerdots del paganisme.

Lo recurs de las professons per conjurar lo mal temps ó altres calamitats, no s' pensí tampoch qu' es descubert per revelació católich-divina, sino que molts cents anys avants de que s' parlés de Jesucrist solzament, ja se feyan aquei-

xas disposadas ú odenadas per los Augurs en aquells temps qui s' adorava un badell de bronze y s' feya guardar la casa per un *Lar*, ó siga un tros de pedra.

Jesucrist diu «S una ma ó qualsevol altre membre del cos t'ha de ser causa per pecar, tállal; mes te valdrí anarten al cel ab una ma sola, que no que t'perdis per una eternitat ab totes duas, etc.»

Y aquí venim á posar de manifest lo contrari efecte que ha lograt Deu ab las citadas paraulas posadas en boca de seu Fill.

Desde 'ls primer anys de la idolatria romana, una bona coll avants de neixer Jesus, se creá una ordre de Sacerdots de Cibeles, los quals, subjectes al precepte de guardar lo celibat, se feyan eunuchs per estar mes segurs en poder guardar lo dit precepte.

Avuy, ó millor dit, desde que 'l fill de Deu va llensar aquella terrible sentència, sembla que los sacerdots prefereixen faltar á son vot de virginitat, avans d' anarsen al cel ab una sola mutilació.

ELÉTRICH

## UN FADRÍ ARGENTER

Obriu l' ull, donzellas.

Diuhén que 'ls fadrins d' ara  
molt poca cosa son;  
més, jo, conech un jove  
que val tot l' or del mon.

No va 'l caté, no fuma,  
ni cap mal company té,  
y n' es lo seu ofici  
l' ofici d' argente'.

Quan ell al treball marxa  
no tèm pluja ni neu.  
¡Lo seu amo l' estima  
com si fos un fill seu!

Las perlas, esmeraldas,  
rubins y richs brillants,  
no valen lo que valen  
sas molt preciosas mans.

Puig ell, tot sent molt jove,  
treballa ab gran primor  
la joya més pulida  
de més gust y valor.

Quan lo treball acaba  
bons llibres ne llegeix;  
ab lo repugnant vici,  
com molts, may s' embruteix.

Ell diu que tots los vicis  
contraris del hom' son  
¡Si tots com ell pensessim,  
que bé aniria 'l mon!

Si bé res no li falta  
y pare y mare té,  
jo se qu' ell voldria  
deixar de sé solte'.

Y quan no sab encare  
quí per muller pendrá  
ja diners arreplega  
per poderse casa'.

També passa algun rato  
fent un rich anell d' or  
per darlo á la que sigui  
senyora de son cor.

Tant bon punt l' anell tingui  
ben llest y ben polit,  
preciosas arrecadas  
li farà tot seguit.

Agulla de pit bona  
més tart diu que farà,  
y com que te paraula,  
cregau que ho complirà.

Aixó y mil altres cosas  
no sent rich pot ben fer,

perque per fer tabola  
may llensa cap diner.

Obriu l' ull, donchs, donzellas,  
puig puch assegurar,  
que la que ab ell se casi  
felís sempre viurá.

Francisco LLENAS.



Galanament invitats assistirem diumenge pasat á la inauguració del *Saló Condal*, que per los dias ja haurán vist que s' hi han gastat la plata com no s' acostuma.

Lo mellor concehl que avuy se pot donar es recomenarvos, lectors, aneu á estrenar aquell saló avans que 'l Sr. Rius y Tauler inauguri 'l cementiri nou.

Figureuvos si 'l *Saló Condal* deu estar be, y si la teca deu ser de primera, que 'l dia de la inauguració los periodists tot brindant se cambiaren los papers. Lo del *Brusi* va ser possibilista; lo de la *Gaceta* demagogo; lo del *Correo Catalan* lliberal y amant del progrés; lo de la *Campaña de Gracia* dels del *Correo*.

Y vaja, tant se va dir que 'l representant de LA TRAMONTANA no brinda, porque de seguir la corrent era qüestió que begués per l' absolutisme, per la Inquisició y per Carlos VII. ¡Si los del retrocés eran tan demagogos com LA TRAMONTANA y tots cambiaban de paper!

Ja veuhén, donchs, desd' ara es qüestió d' amanir la bossa, entrar al *Saló Condal* y creure en miracles.

\*\*

Lo corresponsal que 'l *Brusi* te á Roma, deya l' altre dia que 'n Menotti es lo mes *caliente* dels fills d' en Garibaldi.

¡Lo fill mes calent!

Quins cosas diu lo *Brusi*; mira, mira.

¿Y com dimontri ho sab aixó, senyor corresponsal?

Lector: Pensa mal y no errarás, que diu l' adagi.

\*\*

A Valls per poch se arma un rebombori de mil diables per la intolerancia de uns capellans que passejavan la Mare de Deu del Lladó per fer ploure, y volian á crits y á insults que s' treguessin la gorra uns joves que no ho tenian prou per convenient.

Sempre 'l mateix.

Los capellans no saben convence mes que á cops de trabuch ó á cops de creu.

¡Que mansos son, pobrets!

\*\*

Ái mitj del carrer y á garrotada neta dos periodistas tarragonins se treyan la póls de demunt.

No cal dir que quan aquestos de la premsa emplean semblants *arguments* deu haberhi cada cosa per entremitj...

¡Ca! no vulgan saberho que pot ser alguna *rahó* d' aquellas se trencaria per la nostra esquena.

\*\*

Lo fotógrafo senyor Arenas tot parodiand los recibos de la contribució industrial anuncia que per set pessetas y mitja dona una dotzeneta deretratos.

¡Si 'n Camacho se 'n entera, ay quina manera de ferli posar sellos!

\*\*

Debém suposar,—y certament es molta suposició,—que 'ls ensoñats haurán fet bondat aquestos últims vuyt dias, per lo que respecta á actes violents contra tendras criatures.

Tal vegada la temperatura freda d' aquestos dias pot haberhi influït bastant.

De tots modos nos en alegrém per los pares de familia y los pobrets infantous.

\*\* \*\*

Un de nostres colaboradors de Vilanova 'ns envia los següents curiosos datos:

«Tenint un malalt á casa, lo metje receptá un xarop, no recordo quin.

«Ab la recepta vaig recorre un á un los apotecaris de Vilanova pera coneixe los aixamplis de la conciencia de cada hú

«Lo primer me 'n demaná sis rals, lo segon nou, lo tercer catorze y lo quart deu.»

Aixó demana ab urgencia la formació de jurats mixtos entre malalts y apotecaris.

Ja veihen com encara que demagogos també som amants de las fórmulas *prácticas y posibles*.

\*\* \*\*

Saynete en un acte y varias emociones:

La escena passa en una iglesia de la provincia de Santander.

Puja un capellá á la trona y comensa á predicar:

«Germans meus: En aquest moment se troba entre vosaltres un subjecte que 'm deu los funerals del enterro de sa mare: quinze duros y no 'n puch treure un quarto.»

Sensació general.

Lo predicador continúa:

«He apelat á tots los medis imaginables pera treureli 'ls quartos;—aixó sí que ho creyém—pero com sembla que aquest feligrés se ha proposat que sa mare entri al cel *gratis et amore*, se m' ha ocurregut avergonyir-lo devant de vosaltres, per veure si aixís ne treya los quinze duros, per mes que suposo no 'n cobraré res, perquè 'l que 's dona á la bona vida y no paga la dispesa ni al sastre ni al capellá; y fuma de gorra y va ab los amichs pera que li paguin café y copa...»

Al ser aquí una veu crida ab totes sas forsas:

—Tot lo que diu lo capellá es mentida.

Lo capellá: — Es veritat y basta que jo ho diga.

L' altre veu: — Aquestos assumptos no 's deuen portar á la iglesia.

Lo capellá: — A la iglesia no hi han de venir los trampistas.

La veu: — Lo trampista es vosté.

—Vosté.

Tableau.

La iglesia 's converteix en un mercat de Calaf y mes de un parell de punys ven aixecarse mes amunt del cap dels parroquians.

Ara vostés mateixos fassin los comentaris.

\*\* \*\*

Tenim lo gust de participarlos que ja ha terminat la huelga de l' orquesta de la catedral de Tarragona.

¡Alabat siga Deu!

\*\* \*\*

La vila de Santa Coloma de Farnés celebrarà sa festa major los dias 24, 25 y 26 del corrent.

Hi haurán balls en un embelat, en la sala d' en Coral, tocant las orquestas de Sabadell, y sardanas en la plassa. No faltarán funcions d' iglesia y fochs artificials.

Vaja, igual, igual que Barcelona, pero sense posar primeras pedras á monuments que no s' acabarán may.

CUENTO ANTICH PINTAT DE NOU

¿Quin' hora es?

Vivia en una escaleta un vell ataconadó que 'l pobre home, era 'l sarró dels cops, de la gent burleta.

S' enfadaba d' alló mes cuan algú li preguntava:

—¿Quin' hora es?

Perque aixó li recordaba lo que 'ls vull contá á vostés.

Es lo cas, que á las ventallas que li guardaban lo fret va trenca' un vidre grandet ab un copet d' estenallas.

Prompte va trovari tap:

Prent pastetas y papé, l' enganxa, y cuan ja está be li esbotzan y surt un cap.

Ell va quedar tot sorprés y 'l cap li pregunta ab sorna:

—¿Quin' hora es?

Ell girantse á mirar torna, pero 'l cap ja no 's veu mes.

Lo bon home torna á seure molt cremat y bastant trist;

—¿Quin descaro! diu, ho he vist y casi be no ho puch creure.

¡Mirin que 'n son d' atrevits los xicots d' avuy en dia!

pero ja 'ls arreglaria si 'ls tingues entre 'ls meus dits.

Dihent aixó 'l sabater, que no estava per brometas,

prent l' olla de las pastetas y enganxa un altre paper.

Pero 'l cap d' un quart, no mes, pregunta 'l cap descarat:

—¿Quin' hora es?

Deixant lo papé esbotzat y fugint sens dir res mes.

Lo pobre home en aquell punt sols la venjansa medita tant en lo prompte s' irrita que un vol deixarne difunt.

Posa el paper altra vegada, y per quan ne vinga algun aixeca un garrot á punt de doná una garrotada.

Ve lo que esquinsa 'ls papers y sens dí aquesta vegada:

—¿Quina hora es?

me li clava garrotada y fa caure un bulto estés.

Recula ab prou mal de caps y queda tot espantat;

se creu veure un cap tallat y veu... un manyoch de draps.

Y mentrestant pels carrers li cridaba la canalla

—¿Quin' hora es?

Y ell deya aprop la ventalla ¡Així un llamp se os emportrés!

Q. Roig.



Un llamp ha mort á un piadós católich que s' estava devotament resant en la iglesia de Villarrubia.

Lo pare Claret d' aixó 'n deuria dir *lo cami recte y segú per anar al cel*.

\*\* \*\*

Lo papa ha donat la seva benedició á n' en Cárlos Xapa, cavaller del As d' oros, baroneso de Samoggy, gran creu... per la seva dona, y héroe de las húngaras y bailarinas.

Ab la tal benedició en Carlets ja está trempat, puig sentli tot perdonat seguirá ab mes afició la seva vida de gat.

\*\* \*\*

Y á apropósit del rey de las selvas.

Se conta que ha dit que vol ser un sant Fernando ó un sant Esteve.

Me sembla que mes be li estaria que 'l fessin un sant Aleix ó un sant Sebastia.

Ó en tot cas que 'l declarin sant Antoni dels ases.

Li aniria que ni pintat.

\*\* \*\*

Un miracle:

Lo cor de santa Teresa de Jesús diu que ha posat punxas igual que una figa de moro.

Ab aquest motiu escriu un periódich heretjé que las punxas de santa Teresa están destinadas á donar molts quartos als capellans.

Vetaquí 'l miracle.

\*\* \*\*

¿Podria dirnos *La Vespa* si es veritat que una *alta* persona del ram eclesiástich deu y no paga la friolera de dos mil duros á una viuda barcelonina?

La noticia es un xich fortota y com corra de boca en boca, se fa precis que *La Vespa* aclareixi que hi ha de cert.

No cal dir que nosaltres no ho creyém pas ¡ca burrango!

Y si *La Vespa* ho desmentia seria creguda ja que 's tracta de un mestís de pés, segons diuhen.

\*\* \*\*

L' escena passa prop d' Olot.

—Miri, senyor rector, encara no tenim la caixa aquí per enterrar la criatureta.

—Donchs jo tinch altres obligacions y no 'm vull esperar; se podria presentar un feligrés demantme per portar nostramo á un malalt, y no 'm puch esperar. Si vos ve be pagarme per endavant esperaré que vinga la caixa, ó sino m' en vaig y... fins demá.—

¡Veníume aquí, impios y demagogos lectors; vosaltres que bescanteu als capellans dihent que tot ho fan pels diners! Mireu, mireu lo rector de Can Joan Lasfontes com vos posa en ridicol.

\*\* \*\*

¿Quina mar de fondo deu haberhi!

La guarnició d' escolapios de Olot ha sigut cambiada.

¿Podria dirnos *La Vespa* si es cert que sols se 'ls donaren tres horas de temps?

Y cas de ser cert ¿per quina causa?

\*\* \*\*

Pel grave delicté de intentar—(¡horroritzeu-vos!)—de intentar associarse, han sigut presos á Campillos y portats á Málaga onze treballadors d' ordre del arcalde.

¡Viva eze caíque de Campillos!

\*\* \*\*

A Agramunt hi ha un rector que val un imperi.

Apart de prohibir rabiosament la lectura de *LA TRAMONTANA* y demés periódichs heretjés, ell se las campa que es un gust.

Figúrintse, entre altres cosas, que quan una partera del poble comensa á sortir de casa, te

per precisió de fer dir una missa que 's paga á á nap, y ademés fer un regalo al rector de un parell de coloms ó bé, los que son molt pobres, una ampolla de ví ranci y uns quants borreguets.

Y 'l bon rector, qu' es l' hereu dels que al poble tenen llana, per major gloria de Deu diu que aixó sols ho demana.

\*\*\*

Notetas de un assumpto que preocupa á tots los habitants de Badalona.

¿Ahont es la sotana? preguntarán vostés. Don Vicents de Roca y Pi llegá als pobres de Badalona quatre casas existents en Barcelona, unas cinch quartas de terra en la riera d' en Malla y quatre censos.

Ara ve la sotana. Mes ben dit: las duas sotanas. Lo difunt Roca y Pi nombrá administradors de tals bens al rector y vicari de la parroquia de Santa Maria de Badalona y á un hereu menor d' edat, facultant al ajuntament pera que en lo cas que algú dels nombrats no pugués ó no vulgués administrar, lo substituís per persona de la seva confiansa.

Los bens llegats están en plet per creure tenirhi dret algun parent del difunt.

Durant lo temps que 'ls sotanas administran dits bens se creu que han redituat uns 25 mil duros.

¿Ahont son?

Lo rector Joseph Roca y Roca encara no ho ha contestat á despit de 40 societats de Badalona, que per escrit ho demanan.

Hi han hagut entrevistes del rector y l' ajuntament, reunions en gran, articles en lo periódich de la localitat, nombrament per real ordre d' un célebre administrador desconegut de Badalona pero íntim, molt íntim del rector.

L' arcalde ha rebut un anónim molt piados que 'l paper feya olor de farigola, y per firma tenia una creu.

Moltas mes cosas hi han hagut, moltas mes... pero 'ls comptes dels 25 mil duros... com si 'ls diguessin Llucia.

Es de notar que ningú de Badalona s' atreueix á defensar las duas sotanas.

Estarém á la vista, que l' assumpto promet.

\*\*\*

Tot aquell rebombori de l' Egipte s' ha desfet com un bolado.

Y ja 'm permeterán que pregunti: ¿Perqué tanta fassésia? ¿Perqué tants homes morts? ¿Qué hi ha guanyat la causa de la Llibertat y del Progrés?

Eran dos poders que 's barallaban: Inglaterra y Egipte, ó mellor dit lo kedive y l' Arabi.

¿Qué han fet?

Engreixar 'l caldo de Inglaterra y res mes.

Es tot lo que arriban á lograr 'ls poders.

Lo poble quan lluytará será per causas mes nobles.

Per aixó sas victorias no. serán passatjeras.

\*\*\*\*\*

PENSAMENTS

—Los polítichs son com los comediantes; per mes que 's disfressin sempre son los mateixos.

—Moltas vegadas val mes ser tonto que sabi.

—La vida es una rifa, y quan morim treyém la primera.

A. Farigola.

OBRA DE CIRCUNSTANCIAS

EVARISTO ULLASTRES, EDITOR Ronda de la Universidad, 96

GARIBALDI

EVARISTO ULLASTRES, EDITOR Ronda de la Universidad, 96

HISTORIA LIBERAL DEL SIGLO XIX

IDEAS, MOVIMIENTOS Y HOMBRES IMPORTANTES

Estudios filosófico-originales de Escritores Italianos, Franceses y Españoles bajo la direccion de

JUSTO PASTOR DE PELLICO

Esta OBRA DE GRAN LUJO tendrá dos tomos de regulares dimensiones, y se reparte un cuaderno de 64 páginas cada semana, en papel glaseado, al íntimo precio de DOS REALES cada cuaderno; regalándose al suscriptor las preciosas laminas sueltas á dos tintas que, junto con especiales grabados intercalados en el texto, en abundancia adornan la obra. Las ilustraciones son debidas á los más reputados artistas. Los cuadernos y laminas sueltas van envueltas en una bonita cubierta roja. Suscribese en casa del editor, Evaristo Ullastres; Ronda de la Universidad, 96, tipografía, Barcelona; y en las Librerías y Centros de Suscripción de España y America. Van publicados 11 cuadernos.

LIBERALES A SUSCRIBIRSE



EPIGRAMAS

Lo marit de la Ventura, que de boca es bastant fluix, diu que á las nits fá escultura sens saber gens de dibuix.

—D' una ferida en lo pit lo Pep en la guerra ha mort ¡y aixó, que nasqué vestit! —Oh! ¡Ja hauria tingut sort, si no l' haguessin ferit!

Jo soch ministre d' Hisenda fent grans crits digué un borratxo, y un senyor desde una tenda vá dir:—¿Ministre? ¡Ca, matxo!

FRANCISCO LLENAS

XARADAS

—Dos dos deya un nen plorant que volia prima dos. —No sigas amohinós que tot ets menjat bastant.

La primera es musical, com la segona també; trovarás que lo total per fer algo molt convé.

GANYA

LLIBRERIA ANTI-CLERICAL

rue des écoles, 33 y 35, Paris

OBRAS RECOMENADAS

LO CONVENT DE GOMORRA ó los horribles descubriments de 'ls Claustres, per Jacques Souffrance; un volum, un franch 50 cts.

LO BON SENTIT DEL RECTOR MESLIER, refutació de la religió cristiana per un capellá católich, un volum, 1 franch 50 cts.

LOS BORGIA, historia d' una familia de mónstruos, per Léo Taxil, dibuixos de Méjané; un folleto, 60 céntims.

LOS AMORS SECRETS DE PIO IX, per C. S. Volpi, antich cambre del papa; dos volums, cada un, 2 franchs 50 céntims.

UN PAPA FAMELLA, aventuras extraordinarias y crims espantosos de la papiassa Joana, per Léo Taxil y Fernand Laffont; un volum, 1 franch 50 céntims.

LA BIBLIA DIVERTIDA, text per Léo Taxil; vint magnífichs quaderns que contenen quatre cents dibuixos per Frid' Rick; cada dibuix, 50 céntims.

LO CATECISME REPUBLICÁ DEL LIBRE-PENSADOR, per Paul Foucher; un folleto, 60 céntims.

LAS BESTIAS SAGRADAS, per Léo Taxil; dos folletos, junts, 1 franch 20 céntims.

LA GUERRA DE 'LS DEUS, per Evariste Parry, edició completa; un volum, 1 franch 50 céntims.

LA RELIGIOSA, per Diderot; un volum, 1 franch 50 céntims.

LA VIDA DE JESUS, per Léo Taxil, dibuixos grotescos per Pepin; cada quinze dias, una serie 50 céntims.

LA BELLA DEVOTA, per J. Vindex; un volum, 1 franch 50 céntims.

De venta en la llibrería Anti-clerical, rue des Ecoles, 33 y 35, Paris.

CORRESPONDENCIA

Trobantse fora l' encarregat de contestarla ho deixém per un dels números próxims.

No obstant, tot lo d' actualitat será atés degudament.

\*\*\*\*\* Barcelona Tipografía LA ACADEMIA, de Evaristo Ullastres